

Rom stadfæster synet – nummer ét

En privat udlægning

Jeff Pippenger

2024-06-28

Og i de tider skal mange rejse sig imod kongen i syden; også røverne blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11,14.

Ordet „lære“ repræsenterer i kristen sammenhæng Bibelens fastlagte sandheder. Forskellige organisationer, som bekender sig til kristendommen, besidder forskellige sæt af det, de definerer som bibelske læresætninger, men der findes kun én Sandhed. Skellet mellem „absolut sandhed“ og „pluralisme“ er et emne, der på nuværende tidspunkt ligger uden for vores behandling.

Pilatus sagde da til ham: Er du altså en konge? Jesus svarede: Du siger det, at jeg er en konge. Dertil er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden, for at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst. Pilatus siger til ham: Hvad er sandhed? Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til jøderne og siger til dem: Jeg finder ingen skyld hos ham. Johannes 18:37, 38.

Sandheden er Guds Ord; den er Hans røst, og den er Kristus selv.

Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad sandhed er, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, der er givet os fra den højeste myndighed. Der er mange, som tror uden en grund, hvorpå de kan bygge deres tro, uden tilstrækkeligt bevis for sagens sandhed. Hvis der fremføres en tanke, som stemmer overens med deres egne forudfattede meninger, er de straks rede til at antage den. De ræsonnerer ikke fra årsag til virkning; deres tro har intet ægte grundlag, og i prøvelsens time vil de finde, at de har bygget på sandet.

„Den, der hviler tilfreds i sin egen nuværende ufuldkomne kundskab om Skrifterne og mener, at dette er tilstrækkeligt til hans frelse, hviler i en skæbnesvanger vildfarelse. Der er mange, som ikke er grundigt udrustet med skriftmæssige beviser, så de er i stand til at skelne vildfarelse og fordømme al den tradition og overtro, som er blevet udgivet for sandhed. Satan har indført sine egne forestillinger i tilbodelsen af Gud, for at han kunne fordærve enkeltheden i Kristi evangelium. Et stort antal, som bekender sig til at tro den nærværende sandhed, ved ikke, hvad der udgør den tro, som én gang er overgivet til de hellige—Kristus i jer, herlighedens håb. De mener, at de forsvare de gamle landemærker, men de er lunkne og ligegyldige. De ved ikke, hvad det vil sige at indvæve i deres erfaring og besidde kærlighedens og troens virkelige kraft. De er ikke nære bibelgranskere, men dovne og uopmærksomme. Når meningsforskelle opstår om Skriftens steder, falder disse, som ikke har studeret med et bestemt formål og ikke er afgjorte med hensyn til, hvad de tror, bort fra sandheden. Vi bør indprente alle nødvendigheden af flittigt at granske den guddommelige sandhed, så de må vide, at de ved, hvad sandhed er. Nogle gør krav på megen kundskab og føler sig tilfredse med deres tilstand, når de ikke har mere nidkærhed for værket, ikke mere brændende kærlighed til Gud og til de

sjæle, for hvem Kristus døde, end hvis de aldrig havde kendt Gud. De læser ikke Bibelen [for] at tilegne sig dens marv og fedme i deres egne sjæle. De føler ikke, at det er Guds røst, som taler til dem. Men hvis vi vil forstå frelsens vej, hvis vi vil se strålerne fra retfærdighedens Sol, må vi studere Skrifterne med et bestemt formål, for Bibelens løfter og profetier kaster klare herlighedsstråler over den guddommelige genløsningsplan, hvilke store sandheder ikke forstås klart.” The 1888 Materials, 403.

Vi er forpligtet til at vide, hvad disse læresætninger er, og hvordan vi skal fremlægge, stadfæste og forsvare disse sandheder.

„Det synes os nu ikke muligt, at nogen skulle komme til at stå alene; men hvis Gud nogensinde har talt ved mig, vil den tid komme, da vi skal føres frem for råd og for tusinder for hans navns skyld, og hver enkelt vil måtte aflægge grund for sin tro. Da vil den skarpeste prøvelse komme over ethvert standpunkt, som er blevet indtaget for sandheden. Vi har derfor behov for at granske Guds ord, så vi kan vide, hvorfor vi tror de læresætninger, vi forsvare. Vi må underkaste Jehovas levende orakler en kritisk undersøgelse.“ Review and Herald, 18. december 1888.

For at blive ført frem for „tusinder“ er det tydeligt, at nogle af sandhedens forsvare i de sidste dage vil blive nødt til at forsvare sandheden gennem et medie såsom fjernsyn eller webudsendelser. Hvordan skulle ellers tusinder kunne se det vidnesbyrd, som de hundrede og fireogfyrre tusind aflægger? De læresætninger, vi forfægter, angiver grundlaget for vor tro.

»Menighedens medlemmer vil hver især blive prøvet og fundet egnede. De vil blive stillet i omstændigheder, hvor de vil blive tvunget til at aflægge vidnesbyrd om sandheden. Mange vil blive kaldet til at tale for råd og ved domstole, måske hver for sig og alene. Den erfaring, som ville have hjulpet dem i denne nødsituation, har de forsømt at tilegne sig, og deres sjæle tynges af samvittighedsnag over forsømte anledninger og tilsidesatte forrettigheder.« Testimonies, bind 5, s. 463.

Guds ord svigter aldrig, og derfor må vi, hvis vi skal regnes blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, vide, hvad vi tror, på grundlag af det, som er skrevet i Guds ord. Før prøvelsens tid kommer, hvor Guds folk tvinges til at forklare de læresætninger, de tror på, tillader Gud, at vildfarelser bliver indført, for at tvinge Guds folk til kritisk at studere hans ord.

Det forhold, at der ikke findes nogen strid eller bevægelse blandt Guds folk, bør ikke betragtes som et afgørende bevis på, at de holder fast ved den sunde lære. Der er grund til at frygte, at de måske ikke klart skelner mellem sandhed og vildfarelse. Når der ved granskning af Skrifterne ikke fremkommer nogen nye spørgsmål, når der ikke opstår nogen meningsforskel, som vil få mennesker til selv at ransage Bibelen for at blive visse om, at de har sandheden, da vil mange nu, som i oldtiden, holde fast ved traditionen og tilbede det, de ikke ved hvad er.

“Det er blevet vist mig, at mange, som bekender at have kundskab om den nærværende sandhed, ikke ved, hvad de tror. De forstår ikke beviserne for deres tro. De har ingen ret forståelse af arbejdet for den nuværende tid. Når prøvelsens tid kommer, er der mænd, som nu prædiker for andre, der ved at undersøge de standpunkter, de indtager, vil opdage, at der er

mange ting, for hvilke de ikke kan give nogen tilfredsstillende grund. Indtil de således blev prøvet, kendte de ikke deres store uvidenhed. Og der er mange i menigheden, som tager det for givet, at de forstår, hvad de tror; men indtil strid opstår, kender de ikke deres egen svaghed. Når de skilles fra dem, som har samme tro, og tvinges til at stå enkeltvis og alene for at forklare deres tro, vil de blive overraskede over at se, hvor forvirrede deres forestillinger er om det, de havde antaget som sandhed. Det er sikkert, at der iblandt os har været et frafald fra den levende Gud og en vending mod mennesker, idet menneskelig visdom sættes i stedet for den guddommelige.”

„Gud vil vække sit folk; hvis andre midler slår fejl, vil vranglærdomme komme ind iblandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Kostbart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der er lige over os. Dette lys bør lede os til en flittig granskning af Skrifterne og en højst kritisk prøvelse af de standpunkter, som vi fastholder. Gud vil, at alle sandhedens sider og standpunkter grundigt og vedholdende undersøges under bøn og faste. De troende må ikke hvile i antagelser og uklart bestemte forestillinger om, hvad der udgør sandheden. Deres tro må være fast grundet på Guds ord, så de, når prøvelsens tid kommer, og de føres frem for råd for at aflægge regnskab for deres tro, må være i stand til at give grund for det håb, som er i dem, med sagtnodighed og frygt.

„Væk, væk, væk. De emner, som vi fremholder for verden, må for os være en levende virkelighed. Det er vigtigt, at vi, når vi forsvarer de læresætninger, som vi betragter som grundlæggende trosartikler, aldrig tillader os at benytte argumenter, der ikke er fuldt ud holdbare. Disse kan måske tjene til at bringe en modstander til tavshed, men de ærer ikke sandheden. Vi bør fremføre holdbare argumenter, som ikke blot vil bringe vore modstandere til tavshed, men som vil kunne bestå den nøjest mulige og mest indtrængende prøvelse. Hos dem, der har opøvet sig selv som debattører, er der stor fare for, at de ikke vil behandle Guds ord med retfærdighed. Når vi møder en modstander, bør det være vor alvorlige bestræbelse at fremstille emnerne på en sådan måde, at overbevisning vækkes i hans sind, i stedet for blot at søge at styrke den troendes tillid.“

„Uanset hvor stor menneskets intellektuelle udvikling måtte være, må det ikke et øjeblik tro, at der ikke er behov for en grundig og vedvarende granskning af Skrifterne for at opnå større lys. Som et folk er vi kaldet til hver især at være studerende i profetierne. Vi må våge med alvor, så vi kan skelne enhver lysstråle, som Gud vil fremholde for os. Vi skal opfange sandhedens første glimt; og gennem bønfuldt studium kan klarere lys opnås, som kan bringes frem for andre.“ Testimonies, bind 5, 708.

De „profetistuderende“, som til sidst udgør de hundrede og fireogfyrre tusinde, vil blive „individuellet prøvet og bevist“ forud for deres konfrontation med de jordiske magter, som fremkalder den snart kommende søndagslovskrise og forfølgelse. De trofaste vil først blive „vakt“ af Gud. De sovende jomfruer vil blive „vakt“ af den slummer, som de er faldet i under tøvetiden. Hvis de ikke vil vågne ved det budskab, som Gud har fremlagt gennem de artikler, der er blevet udsendt siden juli 2023, da vil Gud tillade, at „vraglærdomme“ „kommer ind iblandt dem“, hvilket vil fuldbyrde adskillelsen mellem hveden og ukrudtet gennem en rystelsesproces. Vi

befinder os nu i denne rystelsesproces.

Der er tre muligheder for dem, der har fulgt striden om den rette identifikation af det moderne Rom. Den ene mulighed er, at Amerikas Forenede Stater er det moderne Rom; den anden er, at pavemagten er det moderne Rom; og den tredje mulighed er, at begge de foregående standpunkter er forkerte, og at en anden magt er repræsenteret ved røverne af Daniels folk, som ophører sig selv, falder og stadfæster synet i vers fjorten i Daniels bog, kapitel elleve.

Jeg fastholder, at uenigheden om, hvorvidt det moderne Rom er pavemagten eller De Forenede Stater, er blevet tilladt indført i denne bevægelse med det formål at tvinge Hans folk til at studere Hans profetiske Ord. Gud har frembragt denne strid som en tilkendegivelse af Sin barmhjertighed. Jeg fastholder, at uenigheden i højere grad handler om at berede Hans folk på den kommende krise end blot om at fastslå, hvem der har ret, og hvem der tager fejl med hensyn til det moderne Rom. Uenigheden blev tilladt og tilrettelagt af Gud for at demonstrere, for enhver som ønsker at se, at deres egen personlige forståelse af Hans profetiske Ord er ufuldstændig eller urigtig. Striden er derfor et vidnesbyrd om Guds barmhjertighed.

Striden angår ikke alene identifikationen af, hvem den magt er, som repræsenteres ved dit folks røvere, men også hvorvidt den metode, linje på linje, som begge sider i striden bekender sig til at fastholde, bliver anvendt korrekt. De profetiske regler, der er knyttet til metoden linje på linje, omfatter særlige profetiske principper, som vil indgå i sigtelsesprocessen mellem hvide og ukrudt. Tre elementer i metoden linje på linje, som jeg hævder bliver misforstået i denne nuværende strid, er Kristus som Sandheden, og Kristus som Alfa og Omega, samt en tredobbelt anvendelse af profeti.

I sidste ende vil det vise sig, at de, som fastholder en fejltagtig forståelse af vers fjorten i Daniel elleve, bygger deres doktrinære standpunkt på en egen fortolkning.

Vi har også det profetiske ord, som står desto fastere; og I gør vel i at agte på det som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. I skal først og fremmest vide dette, at ingen profeti i Skriften beror på nogen egen tydning. For ingen profeti er nogensinde fremkommet ved et menneskes vilje; men drevet af Helligånden talte hellige Guds mænd. 2 Peter 1:19–21.

I striden om vers fjorten findes et eksempel på det, jeg forstår som en „egenmægtig udlægning“, i Den Store Strid.

„Idet sabbatten er blevet det særlige stridspunkt i hele kristenheden, og religiøse såvel som verdslige myndigheder har forenet sig om at håndhæve overholdelsen af søndagen, vil en lille minoritets vedholdende nægtelse af at give efter for folkekravet gøre dem til genstand for universel forbandelse. Det vil blive hævdet, at de få, som står i opposition til en kirkelig institution og en statslov, ikke bør tolereres; at det er bedre, at de lider, end at hele nationer styrtes ud i forvirring og lovløshed. Det samme argument blev for mange århundreder siden fremført imod Kristus af ‘folkets ledere’. ‘Det er gavnligt for os,’ sagde den listige Kajfas, ‘at ét menneske dør for folket, og at ikke hele folket går til grunde.’ Johannes 11:50. Dette argument vil fremstå som afgørende; og der vil til sidst blive udstedt et dekret imod dem, der

helligholder sabbatten i det fjerde bud, hvori de fordømmes som fortjent til den strengeste straf, og folket gives frihed til efter en vis tid at slå dem ihjel. Romerkirken i den gamle verden og det frafaldne protestantisme i den nye vil følge en lignende fremgangsmåde over for dem, som ærer alle de guddommelige forskrifter.“ The Great Controversy, 615.

„Kristenheden“ repræsenterer det verdensomspændende fællesskab af kristne eller det samlede hele af lande og kulturer med kristent flertal. Udtrykket bruges ofte til at betegne de dele af verden, hvor kristendommen er den dominerende religion og i væsentlig grad har præget kulturen, lovgivningen og de sociale normer. Kristenheden omfatter kristendommens globale udbredelse med hensyn til dens tilhængere, kulturelle indflydelse og historiske betydning. Uden at fjerne de gentagelser, som findes i Ellen White CD-ROM'en, forekommer ordet Kristenheden hundrede og seksoghalvfjerds gange. Geografisk angiver Søster White, at Kristenheden i almindelighed repræsenterer Europa og Amerika. I Søster Whites kontekst identificeres Europa som den Gamle Verden og Amerika som den Nye Verden.

„Men dyret med de lamnignende horn blev set ‘stige op af jorden.’ I stedet for at omstyrte andre magter for at grundlægge sig selv må den nation, som således fremstilles, opstå på et tidligere ubeboet område og vokse frem gradvis og fredeligt. Den kunne altså ikke opstå blandt den Gamle Verdens tæt sammentrængte og kæmpende nationaliteter, dette oprørte hav af ‘folk og skarer og nationer og tungemål.’ Den må søges på det vestlige kontinent.

„Hvilken nation i den nye verden var i 1798 ved at vokse frem til magt, gav løfte om styrke og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Anvendelsen af symbolet tillader intet spørgsmål. Én nation, og kun én, opfylder denne profetis kendetegn; den peger umiskendeligt på Amerikas Forenede Stater.“ The Great Controversy, 441.

Den sidste sætning i det afsnit, vi betragter, er blevet anvendt til at antyde, at „romersk katolicisme i den gamle verden og frafalden protestantisme i den nye“ identificerer „romersk katolicisme i den gamle verden“ som pavedømmet i den mørke middelalder og De Forenede Stater (frafalden protestantisme) som det moderne Rom, repræsenteret ved udtrykket „frafalden protestantisme i den nye“. „Den gamle“ defineres som fortidshistorie, og „den nye“ defineres som moderne eller nutidig historie. Denne anvendelse fordrejer søster Whites etablerede forståelse af både kristenheden og den gamle og den nye verden.

De, der anvender sætningen på fortidig og fremtidig historie, tillægger udtrykket „en privat fortolkning“ i direkte modstrid med søster Whites tilsigtede betydning. Påstanden er, at „den gamle verden“ repræsenterer fortidens historie, og „den nye“ repræsenterer moderne eller nutidig historie (ny).

Passagen siger: »vil forfølge«. Romerkirken og det frafaldne protestantisme »vil følge en lignende fremgangsmåde over for dem, der ærer alle de guddommelige forskrifter«. Den gamle verden i passagen er Europa, og den nye verden er Amerika. Søster White lærer, at hele verden skal stilles over for prøven med søndagsloven, og at romerkirken vil gå forrest i forfølgelserne i Europa, og at det frafaldne protestantisme vil gå forrest i forfølgelserne i Amerika. Amerika og Europa er det, der defineres som »kristenheden«. Både romerkirken og det frafaldne protestantisme »vil følge en

lignende fremgangsmåde over for dem, der ærer alle de guddommelige forskrifter«.

„Vil forfølge“ angiver en fremtidig handling fra begge magters side, og det er grammatisk umuligt at hævde, at den gamle verdens romanisme er middelalderens pavelige magt. Den forfølgelse, som begge magter udøver, står i fremtid. Udtrykkets betydning er „vil forfølge“, og det betyder at følge eller jage efter noget med den hensigt at opnå eller nå det. Det indebærer en fremtidig handling, hvor en enkeltperson eller en gruppe er forpligtet til aktivt at søge et mål eller en målsætning.

Udtrykket kan anvendes i forskellige sammenhænge: „Hun vil forfølge en karriere inden for medicin,“ hvilket betyder, at hun planlægger at arbejde hen imod at blive sundhedsprofessionel. „Han vil tage en uddannelse i ingeniørvidenskab,“ hvilket angiver, at han agter at studere ingeniørvidenskab ved en højere læreanstalt. „Holdet vil forfølge projektet, indtil det er fuldført,“ hvilket antyder, at holdet vil fortsætte arbejdet med projektet, indtil det er afsluttet. „De vil anlægge sag mod virksomheden,“ hvilket betyder, at de agter at tage retlige skridt for at imødekomme en klage eller søge retfærdighed. Overordnet indebærer „vil forfølge“ beslutsomhed, engagement og en klar hensigt om at opnå et bestemt mål eller resultat i fremtiden.

Den private fortolkning, som benyttes til at lære, at den Gamle Verdens romersk-katolske system hører fortiden til, anvendes derefter som et holdepunkt for at opretholde en forkert anvendelse af en tredobbelt anvendelse af profetien. Den hævder, at den tredobbelte anvendelse af Rom repræsenterer det hedenske Rom, efterfulgt af det pavelige Rom og dernæst De Forenede Stater som det tredje af de tre Rom. En meget lignende fejlagtig anvendelse blev benyttet kort efter den 11. september 2001, da en gruppe skilte sig fra bevægelsen på grund af Joels Bog.

Striden begyndte derpå ved et lejrsmøde i Canada, hvor den tredobbelte anvendelse af de tre veer blev indarbejdet i Joels Bog for at lære, at islam i den tredje ve var den nation, som kom imod landet i vers seks i kapitel et. Denne nation er det pavelige Rom, men der blev indført en privat fortolkning, som hævdede, at nationen var islam. Den tredobbelte anvendelse af de tre veer havde etableret islam som magten bag den 11. september 2001, og den nye private fortolkning fastholdt, at den pavelige magt i Joel kapitel et i virkeligheden var islam. En privat fortolkning, som forkastede den korrekte identifikation af den pavelige magt i Joels Bog, blev styrket af en ukorrekt anvendelse af de tre veer. Nu indføres der en privat fortolkning, som tilsidesætter den pavelige magt til fordel for De Forenede Stater.

Det, som har været, er det, som skal blive; og det, som er gjort, er det, som skal gøres; og der er intet nyt under solen. Er der noget, om hvilket man kan sige: Se, dette er nyt? Det har allerede været i fordums tid, som var før os. Prædikeren 1:9, 10.

De sidste dages stridsspørgsmål omfatter gentagelsen af gamle stridigheder, og Daniels bog, kapitel elleve, rummer den strid, hvor Uriah Smith lagde sin private fortolkning ind over symbolet om nordens konge. Derved fremstillede han en forståelse af Daniels bog, kapitel elleve, som kun frembragte mørke. I disse sidste dage består de stridigheder, der gentages, især i at identificere frugten af at anvende private fortolkninger på etableret sandhed. Dette er, hvad Smith gjorde i sin bog, Daniel and the Revelation. Dette er, hvad der blev gjort i striden om Joels bog, og det er den samme dynamik, der tages i brug, når ét afsnit fra The Great Controversy omgår definitionen, både

i verden og i Ellen Whites skrifter, af hvad "kristenheden" repræsenterer, sammen med forkastelsen af de grundlæggende grammatiske regler, som viser, at udtrykket "vil forfølge" angiver en fremtidig begivenhed. Ud fra dette referencepunkt bruges dernæst den fejlagtige opfattelse, at den "gamle verden" er pavemagtens historie fra 538 til 1798, til at argumentere imod den etablerede forståelse af definitionen af en tredobbelt anvendelse af profeti.

„Alt, hvad Gud i den profetiske historie har angivet skulle opfyldes i fortiden, er blevet opfyldt, og alt, hvad der endnu skal komme i sin orden, vil blive det. Daniel, Guds profet, står på sin plads. Johannes står på sin plads. I Åbenbaringen har Løven af Judas stamme åbnet Daniels bog for profetiens studerende, og således står Daniel på sin plads. Han bærer sit vidnesbyrd, det, som Herren åbenbarede for ham i syn om de store og højtidelige begivenheder, som vi må kende, idet vi står på selve tærsklen til deres opfyldelse.“

"I historie og profeti fremstiller Guds Ord den langvarige strid mellem sandhed og vildfarelse. Denne strid er endnu i gang. Det, som har været, vil blive gentaget. Gamle stridsspørgsmål vil blive genoplivet, og nye teorier vil uafbrudt opstå. Men Guds folk, som i deres tro på og opfyldelse af profetien har haft en del i forkyndelsen af den første, den anden og den tredje engels budskaber, ved, hvor de står. De har en erfaring, som er mere kostbar end fint guld. De skal stå faste som en klippe og holde begyndelsen af deres frimodige tillid urokkelig indtil enden." Selected Messages, bog 2, 109.

Det kan let påvises, at søster White identificerer Paulus' „begyndelsen på deres tillid“ som adventismens grundlæggende sandheder. Milleriterne lærte, at dit folks røvere var den pavelige magt, og fra 1889 og fremefter har bevægelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind gentagne gange identificeret den samme forståelse af symbolet, som Milleriterne gjorde. Der findes nu en „ny teori“ om, hvem dit folks røvere er, og den har genoplivet en gammel stridighed i den forstand, at den anvender en forkert identifikation af et veletableret profetisk symbol til at opbygge en profetisk model, som er rejst på sand. Hvad enten det var Smiths private fortolkning eller den falske anvendelse af folkeslaget i Joel kapitel et eller identifikationen af De Forenede Stater som det moderne Rom, så angriber alle tre vildfarelser den korrekte forståelse af det pavelige Rom i de sidste dage, og derved angriber de det symbol, som stadfæster det profetiske syn, der identificerer, om Guds folk går til grunde eller lever.

I fremtiden vil romersk katolicisme i Europa og frafalden protestantisme i Amerika „forfølge“ dem, der holder sabbatten, sådan som det er blevet gjort gennem hele den hellige historie.

„Gud vil opvække sit folk; hvis andre midler svigter, vil kætterske lærdomme komme ind iblandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der er lige over os. Dette lys bør føre os til en flittig granskning af Skrifterne og en yderst nøje prøvelse af de standpunkter, som vi indtager. Gud vil, at alle sandhedens aspekter og standpunkter grundigt og vedholdende skal undersøges under bøn og faste. Troende må ikke hvile i antagelser og uklart bestemte forestillinger om, hvad der udgør sandheden.“ Gospel Workers, 299.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

